

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

333.32

Hely

Idő

"1921"

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím: Tízezer — huszezer.....

Forrás:

Uj Nemzedék

Bp.
(Hely)

1921 79
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Közp. nyomt. XX. cs. 23.

Székesfehérvári hazinyomda 1920

Tízezer — huszezer . . .

Ezek azok a számok, melyeken alul nincs földi hatalom, amely megnyissa előtted a nyaralás kapuját, nyájas pesti ur és urhölgy.

Tekergős utak, lombtalan fák közt magukban álló villák, szuverén mosollyal néznek le rád a Zugligetben és a Hidegkúti úton — csak hogy éppen a monokli nincs a szemüköze csapva.

A villamos elzug — csend lesz — a kertben gyerekek karikáznak — s a kerítésen ugrik és surran halkán fütyülve két kis cinke. De szép is lehet itt nyáron! Tízezer — huszezer . . . Ez itt a hautevolée világa, a felső tízezeré — koronákban.

Bemegyek az egyik kertbe. Vén kertész fogad; a bokrok ágait nyesegeti.

— Adjon az Isten, öregem!

Az öreg rámnéz: Kennersz' net teutsch?

Na jó, ha csak ez a baj. Az öreg aztán elmondja, amit itt mindenuntalan hallani. Hogy ez a villa el van rekvirálva — für einen bérlő — wissensz? — hogy itt igen bajos lakást kapni, mert akinek van, fél kiadni a nyárra, mert attól tart, hogy elrekvirálják a télre. Tessék azért megpróbálni. Neki már a multkor valami ur ötezer koronát ígért csak azért, hogy egyszobás lakást szerezzen neki májusra. És mégsem tudott. De azért tessék megpróbálni.

— Ki volt az az ur?

— A' hoher — ja Szephegyi Aladar — Schönberger hat er g'heissen, — wissensz.

Gyerünk tovább. Az úton egy asszony jön velem szemben, két kis gyerekekkel. Megszólítom: nem tudna-e valahol kiadó lakást. Mosolyog. De-

hogy kérem, még minket is ki akar dobni az új háziur, pedig már öt éve lakunk ott.

— Ki az az ur?

— Én bizony nem nagyon ismerem, valami gőzmalomtulajdonos . . .

— Ki is mentünk volna, ha megfizeti a lelépést.

— Mit kérték tőle?

— Huszonötezeret, — ennyiért kaptunk volna másik lakást az V.-ben, de ő csak tízezeret akar adni. Lakást kapni bajos, a multkor tízezeret ígért egy ur, ha szerzek neki. — Köszönök és elmegyek.

Nem egészen így van: Tízezerért lehet kapni egy szobát négy hónapra, elég tűrhetően butorozva az egyik házmesternél.

A másiknál ugyanaz a szoba hasonló feltételekkel, csupán a szizterműhely kellemes szomszédságában, üde sóletillattal aromázva: huszezer.

Következő stáció: Öreg ember talicskázik a kertben. Odaszólok neki: Bácsi, ha Istent ismer, megmondja nekem, hol lehet lakást kapni.

— Lakást-e? Nagy szeme van annak, kérem. A multkor egy ur huszezer koronát — izé forintot — má' tízezerbe — mondott, ha szerzek nekie két szobát. Az asszonyával együtt volna —

— Mi volt a neve?

— Tudja a nyavalya, — valami Manó, — de hogy milyen Manó is... tudja a nyavalya.

— Mondja öregem, nem volt az a Manó zsidó?

— Dehonnem, kérem, egye meg... Dehonnem volt az!

Elmegyek a fák között, már nem figyelek semmit: nem törődöm a madarakkal sem, — hisz nekem úgy sem fütyülnek a nyáron...

De hát kinek fütyülnek?